

paa Folketingets Vegne — at Folketinget hverken i dette Tilfælde eller i noget andet Tilfælde har villet krænke Landstingets Ret. Det høje Landsting kan trykt stole paa, at noget saadant vil ikke finde Sted fra det andet Tings Side; det har ikke fundet Sted og vil ikke finde Sted i Fremtiden.

Denne Paastand om Retten, om, at det er Landstingets Ret, det gælder, har, saa synes det mig, ikke saa lidt Bighed med en anden Paastand, som vi hørte for en 14 Dage eller 3 Uger siden; da var den almindelig, men nu er den ligesom død og borte eller for Størstedelen død og borte. For kort Tid siden hed det imidlertid ganske almindeligt, at det var Folketinget, der var kommet i Konflikt med Regeringen, at det var Folketinget, der vilde jage Regeringen bort, og at Landstinget var regeringsvenligt ligesom altid; Landstinget vilde støtte Regeringen, Landstinget vilde ikke berede Regeringen Vanfærligheder, Landstinget vilde ikke vælte Regeringen o. s. v. Den Slags Udtalelser have vi hørt en Mængde af baade i Fællesudvalget og uden for. Det var Betragtningen for nogen Tid siden, at det var Folketingets Hensigt at vælte denne Regering; men Rendsgerningerne have jo rigtig nok for enhver, der har villet og kunnet se, vidnet i modsat Retning. Jeg skal ikke komme udførligt ind derpaa, men blot henvise til, at det andet Ting jo har behandlet Regeringens Lovforslag paa alvorlig og velvillig Maade og har vist Smødekommen over for Regeringens Lovforslag. Ja, jeg tror end ikke, at jeg overdriver, naar jeg siger, at intet som helst tidligere Folketing har vist større Smødekommen over for Regeringens Lovforslag end det nuværende. Jeg tror derfor, jeg har Ret til at sige, at Lovforslagene ere blevne behandlede meget velvilligt og meget hensynsfuldt, og ingen skal kunne sige, at der i det andet Tings Behandling af disse Lovforslag ligger Spor af, at det har haft til Hensigt at ville have denne Regering af Vejen. Det samme kan ikke siges om dette Tings Behandling af de samme Lovforslag. Vi have adskillige Gange været Vidne til, hvorledes der er blevet taget haardt paa enkelte af Lovforslagene, medens andre ligge hen og have ligget hen i længere Tid og ikke ere blevne behandlede. Jeg vil altsaa tillade mig paa ny at hævde, at det er ikke Retten, det gælder, og at det ikke er Hensigten at tvinge Landstinget til at sige ja til Bevillinger, som det absolut er imod.

Til nærmere Forklaring af, hvorledes dette Forhold er kommet til Stede, eller hvorledes denne Flertalsindstilling er kommen til Stede, maa det være mig tilladt at

give en kort historisk Fremstilling af Forhandlingernes Gang, en kort historisk Fremstilling af Rendsgerninger, som forøvrigt de fleste ere godt kendte med. Det er ifølge Grundloven et Fællesudvalgs Pligt at forhandle om Uoverensstemmelser paa de Lovforslag, som det har med at gøre, altsaa i dette Tilfælde Finansloven. Og naar man saa er bleven enig, er naaet til et Resultat i vedkommende Fællesudvalg, hører man Regeringens Mening. Det plejer at være den sædvanlige Fremgangsmaade, og det er ogsaa den Fremgangsmaade, der er fulgt i de fleste Fællesudvalg, hvor jeg har haft Sæde. Men i Aar har man brugt en anden Fremgangsmaade, som jeg ikke har kendt tidligere. Jeg er dog en temmelig gammel Rigsdagsmand, men jeg har aldrig oplevet noget lignende som i Aar. Den ærede Ordfører talte en Del om Landstingets Taktik, og det er da i sin Orden, at jeg ogsaa kommer ind paa Landstingets Taktik i Fællesudvalget. Den ærede Ordfører sagde nemlig i Fællesudvalgets første Møde efter Konstitueringen, at Landstinget havde ikke noget nyt at tilføje, idet alt var udtalt i Tinget. Det blev sagt og det blev gentaget mange Gange: Det er en Konflikt mellem Folketinget og Regeringen, og vi henstille til de Herrer at forhandle og se at komme overens med Regeringen om Uoverensstemmelserne. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at Landstinget havde taget sit Forbehold allerede i det første Møde og gentaget det senere. Det er rigtigt. Den ærede Ordfører tog det Forbehold, at han sagde, at i Fald der maatte komme til at foreligge en Uoverenskomst, forbeholdt Landstinget sig sin Stilling. Det er noget, der er selvfølgeligt, men ifølge alle Udtalelser, der ere faldne baade den Gang og senere, var det ikke muligt for nogen at saa andet Indtryk af det hele, end at Meningen var, at naar man blot kunde komme overens med Regeringen, var man over det værste. Det var Landstingets ærede Ordfører, der særlig har gjort opmærksom paa, at det, det gjaldt om, var de militære Bevillinger, det var det vigtigste, og dernæst Land- og Vigningsstatens Overgang til Kommunerne, det var de to Spørgsmaal, der særlig stod som Stridspunkterne, det var dem, der vare Hovedjagen, og det er blevet sagt fra forskellig Side af Flertallet her i Tinget og i Fællesudvalget af Mindretallet, at kom man over disse to Ting, kom man nok over Resten. Videre blev der sagt, at Regeringen havde strakt sig meget vidt med Hensyn til Militærbevillingerne, og man havde Tølsens af, at Landstinget ikke var tilfreds med, at Regeringen var gaaet